

In Mechelen had je vroeger drie café's die die naam echt verdienden. Echter ik ga ze hier niet met naam noemen. Toch weet iedere oudere Mechelaar waarover ik het heb.

Gelegen aan de oude Vleeshal en grenzend aan de oude Groentehal had je op de hoek van de Huidevetterstraat een beroemde kroeg. Omdat deze dicht bij het Gerechtshof lag kwamen de advocaten, de rechters, hier regelmatig over de vloer. Het was een soort verlengstuk van hun bureel geworden. Ze ontmoeten er mekaar en konden informeel overleggen. De kroeg had een dekmantel kunnen zijn voor een gangsterfilm. Immers de groentehandelaren die goed boerden zaten er ook. De mannen met een blauwe overall met op de borst een ritssuitering en daarin de ontvangsten van de dag. Soms vele duizenden franken. Advocaten ontmoeten op die manier hun cliënteel tussen pot en pint. Er hing een zweem van chique en toch heel gewoon in de bierlucht van dit etablissement.

De Mechelse bourgeoisie was er vaste klant. Middenklassers, vaklui, vleesverkopers, en doppers, het zat er allemaal onder mekaar. Over integratie gesproken, daar kan men nu een punt aanzuigen.

Er was ook een zoon. In die kroeg. Een briljant student. Hij werd later zelf advocaat en schopte het tot stafhouder van de balie. Moest ik militair zijn ik zou voor hem in de houding gaan staan. Ooit weigerde hij een echtscheidingsprocedure in gang te zetten omdat hij vond dat er geen echte grond voor scheiding was. Hij liet het koppel afzonderlijk bij hem op kabinet komen en praatte met hen. Ze hebben achteraf nog vele jaren samen geleefd. De rekening? Als ik u zie moogt ge mij eens een pint betalen. De man verdient een standbeeld op de binnenplaats van het gerechtshof. Als ze dat ooit plaatsen zal ik aanwezig zijn.

Gek genoeg waren al die befaamde Mechelse kroegen op een hoek gelegen. Was dit om veel vluchtwegen te creëren of was dit louter toeval? Op de Botermarkt, net voor de Euroshopping gebouwd werd, had je er ook één. In feite was dit de opvolger van de Huidevetterstraat, waarvoor er geen echte opvolging was in de familie. De klanten gingen dan een paar honderd meter verder voor de sociale contacten.

Het koppel dat deze kroeg uitbaatte was in de stad door iedereen gekend. Had je nog nooit op "den hoek", een pint gedronken dan woonde je niet in Mechelen. Men tapt er Maes. Voor een pint moest je in de rij gaan staan en je beurt afwachten. Dan zien dat je achteraf kon betalen of laten opschrijven. Opschrijven had een nadeel. Als je de je rekening vroeg was het alsof je een openbare schuldbekentenis moest doen. Immers iedereen zag en hoorde wat je moest betalen. Iemand met vijftig pinten zou dan zeggen: Hoe kan dat nu, ik ben hier niet geweest. Of anders klonk het: "Amaai, mannen, jullie hebben van mij deze week serieus geprofiteerd. Ok, je status werd beoordeeld aan de toernee die je gaf.

Niets blijft zoals het was of is. En zo ook "Den Hoek" niet. Omdat de meeste ouders van kinderen die hun vaste sportieve en extra sportieve stek in het park hadden meestal na het werk op den hoek zaten, zaten de kinderen liever in het park. Zij bouwden er hun eigen feestjes. Als het een tijdje rustig was hing ik (als uitbater) gewoon een bierkaartje met een punaise naast de toog met de tekst. Zaterdag x datum, t -dansant vanwege verjaardag van Pontius Pilatus. Men las dat, zei het voort, en het was vollen bak. De ouders wisten dat de kinderen in een vertrouwde omgeving zaten en dat ik wel oplette.

En opletten dat deed ik nauwlettend. Een papa met enkele dochters van dertien tot vijftien jaar wou zijn kinderen komen ophalen rond half twaalf na een fuif. Zijn oudste dochters zat pinten te spoelen met haar beide voeten in de spoelbak toen hij binnenkwam. De andere dochters waren aan het zwieren op de dansvloer. Het lawaai was hels. De man had zelf een 45 toeren plaatje gekocht van één of ander breakdancer. Binnen enkele tellen maakte hij de gekste capriolen op de vloer. Draaien op zijn hoofd met de benen in de lucht. Op handen en voeten vooruit op de maat van de muziek. De boel ontplofte. Zijn drie dochters gingen achteraf braaf mee naar huis.

De oudste hockeyclub van Mechelen en wellicht de oudste tennisclub had haar vaste stek in het Park.

Ze zouden hun zeventigjarig bestaan vieren op deze plek. Generaties groeiden er op. Een uitspraak van een vaste klant was: In het Park wordt je niet oud. Je zal alleen met het verstrijken van de tijd wat minder kunnen drinken. Dat komt goed uit omdat je dan doorgaans met pensioen bent.

Een fervente bridger en arts van beroep, kwam van Luik regelmatig naar het bridgetoernooi. Ik had juist enkele grote ronde tafels gekocht in de Makro in Machelen. Rustieke gevallen van bedenkelijke kwaliteit, maar geschikt voor mij. Telkens die man voor de aanwezigen iets wou trakteren, speehte hij vanop zo een ronde tafel. Met theatrale stem dreunde hij: "Parce que je suis socialiste j'offre a tout le monde une des meilleurs bières du monde. Camarades a votre santé." En de tafel brak onder zijn gewicht in twee. De man schreef zijn adres op een bierkaartje zodat ik de rekening kon opsturen.

Onder de aanwezigen klonk het: "een dokter die kan zijn eigen repareren. Vandaag voelt die niks. En morgen weet hij niet vanwaar de blauwe plekken komen. Santé."

Het waren gouden tijden. Iedereen leefde tevreden. De staat had nog geen gigantische schulden. Je zag enkel lachende gezichten. Ik voelde geen vermoeidheid. Ging je slapen dan moest men je wakker maken of je bleef slapen. Maar aan de tap was het lachen van 's morgens tot 's morgens.

Een jongeman had een autootje cadeau gekregen omdat hij afgestudeerd was. Hij reed diezelfde nacht tegen de stalen poort van het Park. Veel bleef er niet van over. Hij kwam informeren in de kroeg wat er nu moest gebeuren. Het werd crisisberaad. Eerst en vooral moet die auto daar weg. We zijn met vijftien, dat is elk 40kg dat moet dus wel lukken. We zetten hem tussen de bomen. Om zeven uur beginnen ze bij de dealer te werken dan moet die onmiddellijk naar de garage. Kunnen of niet, we leggen desnoods allemaal bij mekaar om die uit te blutsen. Dan gaat de papa niks merken.

Ongeveer veertien dagen later is die papa kwaad de garage binnengelopen met de vraag hoe het komt dat een nieuwe auto zo slecht is afgewerkt en dat er oneffenheden merkbaar zijn in de lak. Ja? Sorry meneer, daarover zul je dan met je zoon eens moeten praten...

Lang voor dat er sprake was van een groene partij was de politie van Mechelen al groen. Zelfs in 1963 al. Ze reden immers allemaal met de fiets.

Enkele waaghalzen hadden een race georganiseerd tussen twee wagens. Een Volvo Amazone en een Citroën. Tijd en plaats? Den Bruul vanaf Grote Markt naar het Station. Om 22:00. Enkele agenten gingen toekijken of alles veilig was. Leuk

detail: de wagens reden achterwaarts. Uiteindelijk heeft de Volvo gewonnen. De agenten drongen er wel op aan dat geen van beide chauffeurs zou drinken. Leuk detail: een tiental agenten zonder kostuum stonden langs het parcours om de boel veilig te houden, en een honderdtal supporters hielden de baan vrij. Het talloze publiek vond dit geweldig. En de burgemeester? Die wist van niks.

Onder het mom van een studentikoze happening sloot men het verhaal in de Leopoldstraat in de kroeg van de toenmalige Sito en men nodigde de directeur uit om de prijs te overhandigen. Voor de gelegenheid had men een plaatselijke schone uitgezocht. De dame was 77 jaar jong en men had haar opzichtig geschminkt. Ze overdekte de winnaar met een regen van kussen. Een bloemist uit de buurt leverde de rozen. Omdat champagne spuiten te duur was mocht het ganse café de winnaar met bier overgieten. Een pint was 10 frank. Toen de winnaar die nacht thuis kwam vroeg zijn moeder. "Allez jong, gij ruikt naar het bier?" Ja mama, dat komt ervan als ge met vrienden in het café zit nietwaar."

Die Citroën was geen lang leven beschoren. Bij het binnerijden van het park stak er net een wilde kastanjeboom de baan over en hij ramde die. Omdat Citroën en bomen niet zo best met elkaar overweg konden was het karretje goed om naar de bekende afbraakwerf van dhr Albert in Katelijne gebracht te worden. Dhr Albert heeft nog enkele onderdelen kunnen verkopen.

Spijtig want we vonden het een mooie auto. Je zag hem veel in de Franse gangsterfilms uit die tijd. Belmondo reed er ook graag mee rond als hij niet in een nachtclub zat.

Even was ik nog een belangrijk detail vergeten. De man, die een hoge positie zou bekleden aan de balie, was zijn tijd ver vooruit. Hij had een olympisch record. Het kwam in zijn tijd nog niet voor in de disciplines. Het noemde; stoelen stapelen. In het café was het plafond 4.10m hoog. Hij kon 73 stoelen met de poten in elkaar haken vertekkend van één stoel. Geen van de daarop volgende stoelen mochten de grond raken. Dit staaltje van evenwicht heeft niemand hem ooit nagedaan. De jury bestond uit een lokale wachter en een onafhankelijke burgerlijke ingenieur. Zij moesten zich een week op voorhand mentaal voorbereiden op hun zware taak.

Langs deze weg, nogmaals bedankt voor die fantastische tijd dat we met jullie mochten doorbrengen.

Wordt vervolgd... *Sam*

